

Det kender man maaske nok fra Tider, hvor der har været Ufred i et Land, men man synes ikke at ville mindes, at Krig kan ogsaa eksistere i et Land i Fredstid: Man taler jo om Belejringens Børn i Paris eller om Kommunens Børn. Det var Ufredstider, hvor Kvinderne, naar de satte deres Børn i Verden, havde levet under et Tryk af Spænding, Frygt og Tvivl. At disse Børn da ikke kunde blive saa gode Borgere, som hvis deres Mødre havde sat dem i Verden i Fredstider, er sikkert, og en Læge, der har foretaget en Undersøgelse af saadanne Børn, meddeler, at af 91 var 63 vanskabte, aandeligt eller legemligt. Men naar den før nævnte tidligere Folketingsmand nævner, at inden for visse Grænser handler Individet, ligesom naar Anden svømmer, nemlig i Kraft af et Instinkt, der ofte fører tilbage til tidligere Slægters Vaner, saa har han givet en videnskabelig Begrundelse af, at vi ikke kunne siges at være fuldt ud ansvarlige for den Stilling, vi indtage i Samfundet, Bøllerne lige saa lidt som den højtærede Justitsminister. Ingen af os kan siges at være ganske upaavirket af de Forhold, hvorunder vi ere voksende op, eller af de Egenskaber, vore Forældre have givet os med i Arv. Det gælder i Fredstid, hvor man maaske ikke lægger saa nøje Mærke dertil, men hvor Kampen for Tilværelsen er saa haard, at Barnet allerede i Moders Liv er præget af Ulykker, der kunne ramme det senere hen. Det gælder, hvor der er Tale om daarlige Boliger, hvor der er Mangel paa Føde, altsaa utilstrækkelig Ernæring, hvor der ingen Opdragelse findes, som er god nok, og hvor den Livsglæde, Barnet kan føle, beror paa, at det kan lege i snavsede Gader og snævre Gaarde, ofte jaget af Værter og Viceværter. De, der kende Forholdene i de fattige Kvarterer i en By som København, ville forstaa, at af denne Slægt kan der ikke blive første Klasses Borgere, og naar desuagtet saa mange af dem blive gode Mennesker, og naar vi have saa lidt af Bølløvæsenet, som vi faktisk have, er det en Ære for den Arbejderklasse, der, levende under saadanne Forhold, ikke desto mindre har vist, at den kunde hæve sig til og tilegne sig en højere Intelligens og Kultur.

Men hvad der er det værste ved det Lovforslag, som de Herrer have forelagt, er, at det er en Klasselov. Det er ikke Meningen, at den skal være det, men den vil blive udført som en Klasselov. Hvis en snavset Fyr med Bulehat, revnet Frakke

og lasede Støvler tilføjer et Menneske en Molest, vil man give ham Prygl ud fra Lovens Grundsætning, men hvis den fornemme Bølle tilføjer en anden en Ulempe, kunde det hænde, at han paa Trods af Lovgavernes Mening, reddede sig ud af Faren, for det er nu en Gang saaledes og vil vedblive at være saaledes, saa længe Modsætningen mellem fattige og rige, store og smaa findes, at de rige hytte sig, men de fattige rammer man. Et saadant Klasselovsforslag ville vi ikke være med til at give Lovkraft.

Det forekommer mig, at de Tendenser, der gøre sig gældende i Retning af at ville anvende Prygl som et Middel til at skabe bedre Tilstande, ikke have mere paa sig end det Middel, man anvendte i gamle Dage over for sindssyge, nemlig at prygle dem for at gøre dem fornuftige. I mange Tilfælde er der ogsaa her Tale om en Grad af Sindssyge, som man ikke kan prygle ud af Livet paa et Menneske. Man vilde ikke nu længere tænke sig, at der var Mulighed for, at man kunde gøre sindssyge til fornuftige Mennesker ved at prygle dem. Vi, der ere Modstandere af Lovforslaget, tro heller ikke paa, at den straffbare Bølle bliver bedre ved saadanne Midler, vi tro, at ved et passende Arbejde, ved lang Afsondring fra slette Kammerater, ved at foreholde ham, at hans Opførsel er i Modstrid med alle humane, det vil sige fornuftige Begreber, ved om muligt altsaa at indgive ham Vaner fra den Verden, der bestiller noget, og som han tidligere ikke har kendt noget til, og uden at tage med Glacéhandsker paa ham, endog ved Strenghed, undertiden maaske indskrænket Kost — ved alt dette vil man kunne lære ham at blive et civiliseret Menneske. Saadanne Midler turde føre betydelig længere end de Prygl, om hvilke vi her have talt.

Det er neppe nødvendigt i denne Forbindelse at drage Ruslands Kulturtrin ind i Debatten. Det har været vor Opgave i saa ringe Grad som muligt at efterligne russiske og tilegne os vesteuropæiske Tilstande, og jeg tror, at det er ikke nogen Ære for Folk, der kalde sig gode Demokrater, at ville søge at føre en Lov som denne igennem her i Tinget. Jeg har den bedste Mening om Forslagsstillernes Hensigter, men jeg tror ikke, Forslaget vil virke til Hæder eller Glæde for det Land, i hvilket det skulde virke som Lov, jeg tror, at det vil føre bort fra Maalet. Og naar den højtærede Justitsminister siger, at de, som have fremført Indvendinger